

Fjere og Fjirfindstyvende Møde.

Torsdagen den 29de Mai Kl. 1 1/2.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af: Forslag til Lov om Lillægssbevilling for Finantsaaret fra 1ste April 1879 til 31te Marts 1880.

(3die Behandling i Folkethinget findes i dettes Tidende Sp. 5844 ff.; Lovforslaget, som vedtaget i Folkethinget, i Tilleg C. Sp. 633 fg.)

Indenrigsministeren (Steel): Det, som nærmest foranlediger mig til at begjære Drøbet ved denne Sags Behandling, er en paa Lillægssbevillingslovens § 15 indført ny Post: Laan til Interessenterne i Stokkeby Noer paa Værd til Beløb 50,000 Kr. paa nærmere angivne Betingelser. Det er en ingenlunde ny Sag; den har en temmelig gammel Historie, endsskjønt den, saavidt jeg erindrer, nu for første Gang foreligger i dette Thing. Efter de Landet overgaaede Ulykker ved Stormfloden i 1872 og i 1874 blev der af Centralkomiteen tilbøjet Interessentkabet for en Inddæmning af Stokkeby Noer paa Værd en Gave af 36,000 Kr. Interessentkabet mente imidlertid, at denne Gave var lidet fyldestgørende, og at det havde Fordring paa en større Hjælp, og det henvendte sig derfor til Regjeringen i 1876 om et Laan paa 50,000 Kr. af Statskassen med Prioritet i Noret efter ca. 80,000 Kr. Dette Andragende blev afflaet. Under Forhandlingerne paa Rigsdagen i Samlingen 1876—77 fremkom dernæst ved Finantslovens 2den Behandling et Andragelsesforslag om, at der skulde tilstås Interessenterne i det nævnte Inddæmningsforetagende et Laan paa 50,000 Kr. med Prioritet som før nævnt.

29de Mai.

Dette Forslag blev motiveret ved en Henviisning til den store Interesse, som slige Foretagender og navnlig dette maatte antages at have for Almenheden. Indenrigsministeren kunde ikke tiltræde Forslaget. Han henviste til den overordentlig store Forskjel, der var paa private Entreprenører, der bestjæftige sig med private Foretagender, og den Interesse, Staten havde i saadanne Foretagender, hvis Maal var at tilveiebringe Sikring for Landet i videre Udstrækning. Indenrigsministeren mente, at, hvis man fra Statskassens Side her vilde komme Private til Hjælp paa Grund af en ved Naturbegivenheder foranlediget Skade, vilde det være et Præcedens, der maatte kunne lede til en meget vid Anvendelse af Statsmidler i saadanne godbædige Tiemed, og at det i dette som i andre Tilfælde, hvor en Privatmand tager Skade ved Naturbegivenheder, dog nærmest maa være ham selv, der kommer til at tage Følgerne af den Skade, der er sket. Det var mit Standpunkt til Sagen dengang, og det er en Opfattelse, jeg senere ikke har fundet Anledning til at forandre. Som Følge af denne min Udtalelse blev Forslaget taget tilbage ved Finantslovsforslagets 2den Behandling; men der maa dog mellem denne Tid og Finantslovens 3die Behandling være foregaaet Overveielser og Forhandlinger i Finantsudvalget om denne Sag, thi ved 3die Behandling yttrede Ordføreren, at man var kommen til det Resultat, ikke at burde stille Forslag om et saadant Laan. Der blev saa ikke foretaget videre angaaende denne Sag i den nævnte Sæssion, men i Samlingen 1877—78 indkom der atter fra Interessentkabet et Andragende til Folkethinget om Laan af Statskassen. Folkethingets Udvalg afgav i den Anledning den Erklæring, at Andragendet ikke var ledsaget af saadanne Oplysninger, der af Hensyn til Sagens almindelige Interesse kunde begrunde en Henviisning, og Andragendet blev altsaa ikke henvist til Indenrigsministeriet, fik ikke den Befaling, der ligger deri. I Samlingen 1878—79 indkom der et fornyet Andragende til Folkethinget angaaende denne Sag, og medens et Flertal i Finantsudvalget fravaadede at foretage Noget i Anledning af det indkomne Andragende, var der dog et Mindretal, der nu søgte en saadan Sympathi for Sagen og maasse ogsaa for Interessentkabet, at